

[Socialministeren.]

og Forsørgelser, der udbetales Krigsinvalidere og deres efterladte, i Stedet for at vente indtil 1. April. Det Princip, hvorefter det sker, er det, som har været gældende, siden denne Lovgivning blev gennemført. Ved en Regulering nu paa Grundlag af Oktobertallet vil de paagældende faa to Portioners Tillæg, der vil betyde 10 pCt. for gifte og dermed ligestillede og 6 pCt. for ugifte. Beløbet vil komme til Udbetaling snarest muligt for Tiden indtil 31. December og vil derefter blive udbetalt maanedsvist sammen med den Rente, paagældende skal have. Udgifterne er anslaaet til at ligge mellem 90 000 og 100 000 Kr.

Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Jørgen Møller: I Henhold til de Udtalelser, som den højtærede Socialminister nu fremsatte, tillader jeg mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget.

Lovforslagets økonomiske Rækkevidde er nem at overskue, idet der findes 2 592 Krigsinvalidere, som faar udbetalt deres Renter i Forhold til den konstaterede Invaliditetsgrad; desuden findes der 1 023 Enker, 158 Børn og 336 Forældre, der modtager Hjælp, fordi Sønnen, som er faldet, formentlig har været Forældrenes Forsørger. Disse Personer faar altsaa, som den højtærede Minister har nævnt, et midlertidigt Tillæg med tilbagevirkende Kraft fra 1. Oktober; dette Tillæg vil igen blive reguleret fra 1. April 1940 i Henhold til det Pristal, som til den Tid foreligger.

Der er blevet rejst et Spørgsmaal over for mig, gaaende ud paa, at da Tillægget er et Dyrctidstillæg, faar Invaliderne med en lavere Invaliditetsprocent maaske for lidt. Jeg vil hertil sige, at da Loven om Krigsinvalidernes Forsørgelse hviler paa det Grundlag, at saadanne Invalidere normalt skulde kunne tjene i Forhold til den Arbejdsevne, de endnu har i Behold, vil der ikke være Mulighed for paa Lovens Grundlag at komme dem yderligere til Hjælp. I øvrigt ved jeg, at jeg er i Overensstemmelse med Krigsinvaliderne og saadanne efterladte, naar jeg bringer Ministeren en Tak for det Tillæg, det er tiltænkt at give dem.

Jeg anbefaler ærede Medlemmer at stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Stensballe: Egentlig skulde en anden have været vort Partis Ordfører ved Behandlingen af dette Lovforslag, men des-

være er der indtruffet dette, at han nødvendigvis maatte rejse hjem i Aftes paa Grund af særlige Forhold, saa han ikke har kunnet være til Stede i Dag.

Jeg skal vedrørende det foreliggende Lovforslag udtale, at mit Parti helt og fuldt kan slutte sig dertil, saaledes som det ogsaa er sket i det andet høje Ting, og jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Jørgen Otsen: Med Loven af 18. November 1939 om midlertidigt Tillæg m. v. til Alders- og Invalidere rentnydere blev der med Tilslutning fra alle Partier i den høje Rigsdag tilstaaet Ægtepar blandt Alders- og Invalidere rentnydere et Tillæg paa 40 Kr. og enlige Personer et saadant paa 25 Kr., og selv om dette Tillæg vel knap nok dækker den Prisstigning, der er indtraadt siden Krigens Udbrud, er det hævet over enhver Tvivl, at dette Tillæg er overordentlig kærkomment i de paagældende Kredse. Det samme vil være Tilfældet med de Tillæg, som efter det foreliggende Lovforslag tilstaaes de militære Invalidere og saadanne efterladte i de sønderjyske Landsdele.

Jeg vil gerne takke den højtærede Socialminister for, at han saa hurtigt har søgt at bøde paa Tidens Vanskeligheder ogsaa for Krigsinvalidernes Vedkommende, skønt de efter gældende Lov først har Krav paa en Tillægsregulering en 1. April eller en 1. Oktober. Vi fra vor Side finder det baade rimeligt og retfærdigt, at dette Lovforslag ophøjes til Lov med tilbagevirkende Kraft fra 1. Oktober, at det fremmes hurtigt, og at Udbetaling til de paagældende om muligt finder Sted endnu før Jul.

Vort Folk er et hjælpsomt Folk. Vi kan ikke taale at se nogen lide Nød. Denne Indstilling, som tjener vort Land og vort Folk til Ære, har igen i de seneste Dage givet sig det smukkeste Udslag over for vort Broderfolk, Finnerne, som nu er stedt i Nød. Det er sørgeligt, at Verdenskrigens Saar, som vi haabede maatte blive de sidste, endnu ikke er lægt, før en ny Ulykke er brudt ind over Europas Folk. Som vi følte det som en ren og skær Meneskepligt at lindre den Nød, som den store Verdenskrig skabte — jeg tænker i denne Forbindelse ogsaa paa Sønderjyske Fonds store og velsignelsesrige Arbejde —, saaledes vil vi fremdeles være hjælpende og lindrende over for nødstedte, saa langt vore Evner rækker, ogsaa uden for vort Lands Grænser. At vi derved ikke glemmer vore egne, er en Selvfølge.

Med de Satser for Understøttelse, der